

Amikor egy falu egy emberként lélegzik

A zsúri általában hagyja, hogy hasson rá a darab, és csak utána elemzi. Rám így hat Kupuszina...

Amikor tavaly a *Macbeth* főpróbahete pont egybeesett a szajáni szemlével, és nem tudtam részt venni a szervezésben, még csak nem is sejtettem, hogy mit vezíthettem. Ha csak a fele volt, mint most, akkor tényleg bánhatom. Bánom is.

Most, hogy itt vagyok a huszadik színjátszó találkozón, Kupuszinán, már tudom, hogy valami csodálatos élmény megtapasztalásának a kellős közepén vagyok, és ilyenkor az ember valahogy szeretné megállítani, vagy legalábbis lelassítani az időt, hogy minél tovább a részese lehessen az élménynek. Hol van az a pausegomb?! Valaki nyomja meg!

Van úgy, hogy az ember megismer valakit, és már az első pillanatban érzi, hogy egy hullámhosszon van a vele. Az is előfordult már, hogy egyszerre ismertem meg nagyjából egy tucat embert, és több mint fele rögtön belopta magát a szívembe. Vannak ilyen emberek. De hogy egy egész falu?! Na, ilyenrel még nem találkoztam!

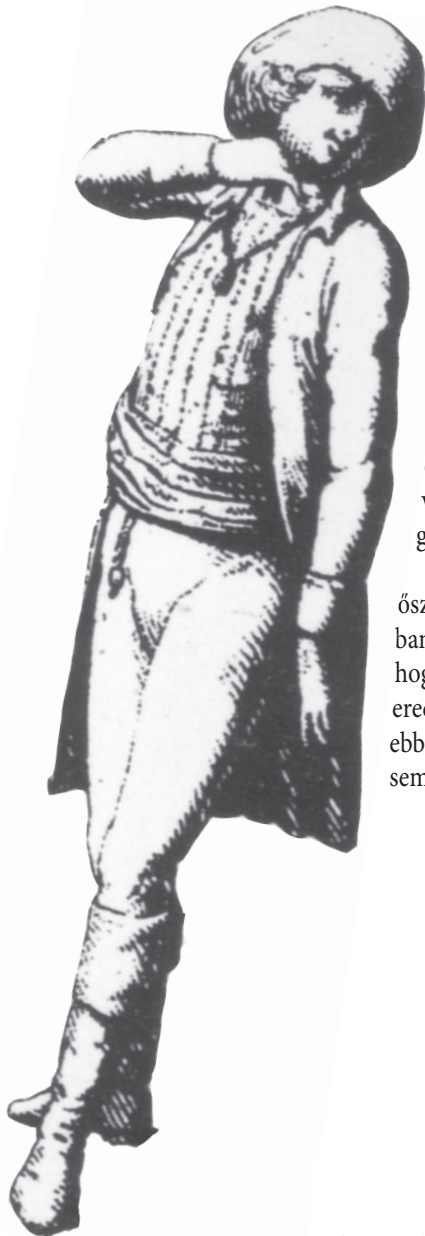
Számomra nagyon fontosak a közvetlen emberek, és itt vagy kivétel nélkül mindenki ilyen, vagy a házigazdák olyan gondosan eldugták a kevésbé szimpatikus felét a falunak valahova a Találkozó idejére, hogy eddig egyel sem találkoztam. Én az előbbire fogadnék.

A kupusziniak szemében olyan tiszta őszinteség és jóindulat ragyog, ami mostanában nagy ritkaság számba megy. Nem tudom, hogy ez itt tapasztalható hihetetlen összetartás eredménye lehet-e, vagy pont fordítva van, de ebben az esetben nem is fontos, mert a tényen semmit sem változtat.

Beköltözött a színház a faluba. A háttér munkások lázasan szervezkednek, mindenre odafigyelnek, hogy meglegyen, hogy jó legyen, hogy mindenből elég legyen és közben olyan ünnepi hangulat érezhető minden kis ficakban, bárhová is néz az ember, amit nehéz szavakba önteni. Néha olyan, mintha a verebek azokat a „kiposztolt” verseket csiripelnék, amiket a gyerekek ragasztottak ki padokra, falakra, fákra és mindenfelé, amerre a szem ellát. Még a kedvenc fekete kóbor labradorom is ünnepi hangulatban nyúlik el a napon, és a szeme tele van azzal a szeretettel, ami csak azoknak a kutyáknak a szeméből árad, akikkel mindenki törődik és foglalkozik. Kóbor kutyát írtam? Nem az. Ő mindenki kutyája.

Hihetetlen pezsgés van a levegőben. Amikor a csoportok megérkeznek és készülődnek az előadásra, mindig hoznak magukkal egy-egy új hangulatot. Kicsit olyan ez, mint amikor az étteremben várjuk a következő fogást és a konyhából előbb az étel illata száll el hozzánk. Összefut a szánkban a nyál, és egyre izgatottabban várjuk, hogy megkóstolhassuk, megízlelhessük... ebben az esetben az előadást. Minden színész egy-egy hozzávaló. Legyen az hús, zöldségféle, fűszer vagy köret, a színész nélkül nem lehet kifőzni a darabot. A rendezőtől pedig az függ, hogy a receptjét milyen ügyesen állította össze, és hogy mindenből a megfelelő mennyiséget adta-e hozzá, meddig sütötte, főzte, mennyit kevergette, milyen gondnal díszítette és tálalta. És akkor széthúzzák a függönyt. A szemünk elé tárul a tálalás, majd amikor belépnek a színészek, megízlelhetjük a gondosan elkészített színdarabot. Óriási ízorgiák vannak most Kupuszinán, és az ember minél többet eszik, annál ehesebb lesz. Szerencsére a színháztól nem lehet hízni!

Varga Tamás

Mozgásban a színpadon

Interjú Tót Zsaklina kupuszi koreográfussal

Tót Zsaklina meghatározó személyiség a kupuszi társulat alkotói között. 1980-ban koreografált először.

Tót Zsaklina

■ **Az elmúlt 35 évben volt-e olyan darab, ami közel állt a szívedhez?**

– Ami közel állt hozzám, az az *Ének az esőben*, a musicalek és az operettek. Valamint a két önálló műsorom, amit 1996-ban, illetve 1997-ben rendeztem meg, mely

közel 30 önálló megkomponált mozgásszámot ölelt fel. Mégis úgy érzem, a csúcs számomra A *Karib-tenger kalózái* és a *Requiem a földért* című koreográfiáim.

■ **Honnan jött a szereteted a tánc iránt?**

– Táncolni mindig szerettem, rajongója vagyok a jégtáncnak, mégis úgy érzem, hogy az első indító löket Fred Aster alkotása volt a filmvászonon. De meg kell említenem a *Flash dance* című filmet is.

■ **Milyen kapcsolatod van a rendezővel?**

– Szerintem Molnár József és én egy jó tandem vagyunk. Ő egy higgadt nyugodt ember, aki elviseli a csinitalanságom. Rengeteg ötletet megoszt velem.

■ **Hatással vagy a terveire?**

– Van, amikor igen. Az előadás mozgásos részeiben teljesen szabad kezet kapok, míg a többi részben elfogadja a tanácsaimat. Úgy érzem, hogy én vagyok az összekötő kapocs számára közte és a fiatalok között.

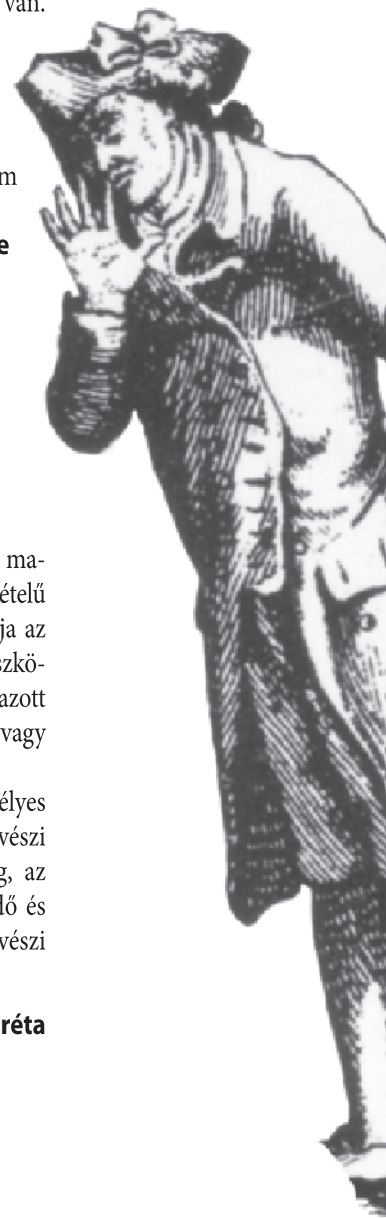
■ **Gondoskodtál az utánpótlásodról?**

– Igen. Remélem, hogy számíthatok Koleszár Olgára, aki a társzkoreográfusom volt a *Requiemben* és a *Karib-tenger kalózáiban* is. Ő a modern táncokért felel. Rajta kívül Csorba Nándor klasszikus táncosra támaszkodhatom. Nándor az operett világában nagyon otthon van. Sokat segített a *Marica grófnőben* is.

■ **Emlékszel minden táncosodra?**

– Igen, mindegyikre, sőt a tánciskolásaimat sem feledtem el. Évente legalább 30 gyereket tanítottam meg a klasszikus táncra. Az első generációm az 1995-ben végzett nyolcadikosok voltak.

Vörös Endre

A koreográfusról

A koreográfia Feuillet, XVIII.sz.-i francia táncmester által szerkesztett szó. Jelentése akkor táncírás volt.

Ma a tánc szerkezetét, felépítését, megtervezését nevezzük így. A tánc létrehozásának művészete vagyis a koreográfia készítése színpadi táncok, balettek tervezésével, komponálásával, rendezésével foglalkozó művészeti ág, amely megvalósítja az előadott mozdulatokból álló sorozatokat, mozgásformák és az aláfestő zene művészi összhangját, egymást erősítő, érzelmi-gondolati üzenetet átadó jellegét.

A koreográfus a munkája során alapvetően táncművészeti alkotások megtervezésén és gyakorlati megvalósításán dolgozik. Mindeközben törekednie kell arra, hogy a művészi munka folyamatában – az előadóművészekkel kreatívan együttműködve - alkotói elképzeléseiket meg-

értessék és elfogadtassák, így végeredményként egy magas művészi színvonalú, eredeti és személyes hangvételű alkotás születhessen meg. A koreográfusok munkája az önálló színpadi művek létrehozása - a koreográfia eszközeivel történő önkifejezés - mellett kiterjed alkalmazott koreográfiai művek készítésére, a koreográfia filmre vagy televízióra történő alkalmazására is.

A koreográfusi hivatás gyakorlása olyan személyes készségeket, adottságokat feltételez, mint a művészi érzék, kreativitás, önkifejezési és alkotási készség, az önművelés képessége és készsége, jó együttműködő és kommunikációs képességek és a személyes művészi adottságok kiművelése.

Összeállította: Táborosi Margaréta

A közös időkről és terekről

Arról, hogy kik vagyunk, arról, hogy nem tudunk nem önmagunk lenni, arról, hogy miképp gyúrja meg a Találkozó önmagát évről évre

Nincs most ennél fontosabb dolgunk, idézi Dudás Károly Berta Feri bácsi szavait, 1995–1996 körüli tett értékű mondatát, és idézi meg mindeközben az indulás szereplőit, az építkezőket.

A *Súgó* szerkesztősége, többek között (ha jól érzem ki, Hajvert Lódi Andrea ötlete nyomán) most, 2015-ben azt is mondja, hogy nincs annál fontosabb dolgunk, minthogy írjunk, fel- és megidézzünk, de nem akármilyen módon: igazán szűrjük azt át magunkban, magunkon, legyen ez a beszéd is valamiképp tett értékű!

A visszaemlékezés egyben újírás, beírás, vésési folyamat. És tiszteletteljes pillanat. Úgy még inkább, hogy alig múlt el húsvét. Ilyenkor legfőképp a nagypéntekre gondolkodhatunk.

Most, amikor szembesülünk, újból nekiütközhetünk Berta Ferenc mondatának, az a kép, ahogyan Szöllősy Vágó László jegyzetel, ahogy ezzel a képpel találkozhatunk (ezeket a füzeteket fel kellene kutatni, ki kellene valahonnan ásní, erre is időt kellene szentelni), akkor nemcsak emlékezünk, hanem a pillanat kortársaiá válunk, avatódunk olyképp, hogy nem ismer(het)jük még a jövőt, amiként nagypénteken az apostolok sem tudhatták, hogy Jézus Krisztus harmadnapra feltámad.

Nem ismerhetjük azt, amiről egyetlen fogalmunk mégis van, és ez az a bizonyos *szüntelen keletkezés*.

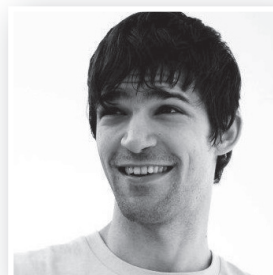
Ebbe beleborzong az ember. Mert ez az az eleven-ség... Amiként Hajvert Lódi Andrea írja, hogy az Ő története csak egy a sok száz közül. S hogy vajon hány könyvre való történetet rejt a találkozók múltja?

Hogy mi is az én történetem? Melyek az enyéme? Annyira igazságtalanok... Rossz emlékező és egyben nehezen elégedő is vagyok... 2007 és 2013 között az „én időm”:

2007 – Kisorosz – Faragó Árpi bácsi tiszteletére készített ünnepi túrós csusza – kanizsamonostor–mokrini darvak – elütött nyuszi, lámpaüvegcsere – Csernik Árpád rendezése a topolyaiaknak – a zentaiak Mockinpottja... Brestyánszki Boros Rozália *beléptetése* Ágoston Pribilla Valéria „mellé”; ☺

2008 – Bácsgyulafalva – az első Antal Laci-plakát – első *Súgó* – első termékeny együttműködés Beszédes Istvánnal – első Zenta-főhadiszállás – Novák Ferenc legyőzi az időt nemcsak azzal, hogy fittet hány a sebességkorlátozásokra – az ismert telecskaiak megismerése – Kovács István dohánymúzeuma – Halasi Mónika és Kaszás Angéla türelmre „intései” – Égető Éva, Égető Károly – a kisorosziak fejekferdinándnakja – az első alkalommal átnyújtott Bambach Róbert-díj (az idén újra „debütáló” bácsfeketehegyiek kapták) – a szilágyi Pásztor Zdravkó...

2009 – a muzslai szupernyolcas vetítés – Bozóki Kláriék újvidéki vendégszeretete – az a sok nyomtatógond a *Súgó* kapcsán – Juhász Irma és Czirok Attila *Szelídítésekje* – a zentai ifjak – a szilágyi *előszél* beteljesedése – Kőrösi Pityu második zsűritagsága – a péterrévei Dóka József színre lépése – Lackó Erzsébet azóta is tündöklése – Tóth Hunor játéka – a kisorosziak merész *Pisti a vérzivatarbanja*.

Sutus Áron

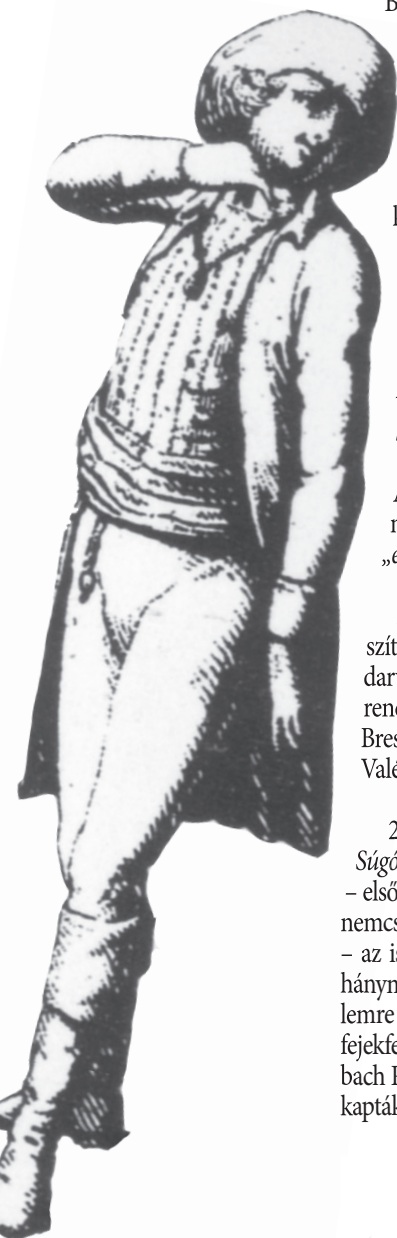
2010 – a szilágyi ösztönös mindenség (és az azt megelőző halpaprikások!) – Orcsik atya vendégszeretete – az éjjelig tartó beszélgetések Vele, és így talán picit a Jóistennel is – Horváth Béla és minden szilágyi azóta is mérhetetlen emberi helytállása – Feki sajtóságos humora – Raffai Ágiék (Gigi és Pongó Gábor) vizsgaelőadása mint vendégelőadás – *Kukás guru-év* (Péterréve, Magyarokanizsa, Kisorosz előadásában is látható volt) – a Pannon Televízió megjelenése a találkozók életében – az adaiak indulása – a Magyar Nemzeti Tanács első alkalommal átadásra kerülő tájolósi különdíja – a szilágyi gólyák, luroktervek, fúvosok, Lepár Ferenc utolsó rendezése – a tóbiaiak zseniális találkozózáró darabja...

És beszélni kellene még annyi mindenről Péterréve és Torda és Kupuszina kapcsán is. Hogy Péterréven miként oldották meg az áramtalanságunkat, hogy megszületett Hajvert Lódi Andrea és Hajvert Ákos első gyermeke, Zalán, hogy mennyire szemtelenül jó volt a topolyaiak *Liliomja*, a temerini Lévai Zsuzsanna játéka, hogy Raffai Ágnes feltűnt a közművelődésben, hogy nélküle talán nincs tordai színjátszó találkozók, Bogdán József atya *atyai* szeretete, hogy Kupuszina nem is sejtí, hogy 2013 után 2015 is az Ő évük lesz...

És már itt is vagyunk? Ez most egy ilyenfajta *rohanás*... És most hirtelen az az igazságtalan, hogy meg sem említettem Gondi Martinát... Hogy Tőle is mennyit lehetett kapni!

És közben ott a mérhetetlen mennyiségű törődés, tanács mgr. Hajnal Jenő, dr. Szöllősy Vágó László, Dudás Károly, a MADT-tábor oktatói, a társulatvezetők, a házigazdák, a lelkiatyák és a mindenkori közönség részéről... És a *javulás* és a további közös lélegzés akarása... Ez az én *igazságtalan* hétvényi, négyezerkarakternyi szubjektívem...

bb

Ma a Találkozó színpadán

Mai kínálatunk egy duodrámája és egy komédia

A tegnapihoz hasonlóan ma ismét két előadást láthatunk. Délelőtt lehet pihenni és rákészülni az esti darabok szórakoztatására és gondolkodtatására. Mi lesz egy hírből, mire A pontból B-be jut? Így indulhatnak a pletykák? A nemesmiliticsiek előadásának kapcsán talán ez juthat először eszünkbe. És mit nyújtanak azok, akiket még soha nem láttunk szerepelni? Ha ezekre a kérdésekre választ akar kapni a kedves olvasó, szíves figyelmébe ajánljuk a mai repertoárunkat!

TEMPERA(MO)MENTUM, ÚJVIDÉK

Társulatunknak nincs múltja. A jelenben létezőnk. Frissen megalkotott nevünk alatt, autodidakta módon alkotni vágyunk. Három fiatal a tértől függetlenül színházat csinál. Eszközök egyszerűek. Mondataink mögött kifejezni vágyunk az emberi sors kiszálságát. Energikusan vegyítjük a különféle színházi elemeket, legjobb tudásunk szerint. Stabilan a földön állva, sajátos szemszögünk-ből közelítjük meg a világot. Még a sötétben tapogatózunk, de közel van a kapcsoló.

2015-ben a tempera(MO)mentum bemutatja:

Ad De Bont:

Mirad (60')

Duodrámája

Szereplők:

- Fazila – Hajdú Sára
- Djuka – Dévai Tibor

Rendező: Maletaški Krisztina

A NÉMETH LÁSZLÓ MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA, NEMESMILITICS

Egyesületünk 1978 óta működik. Több csoportban dolgozunk. Színjátszó csoportunknak munkája folyamatos, igyekszünk minden évben új színdarabot színpadra vinni, amivel majdnem minden évben sikerült részt vennünk a Találkozón is, és amivel tájolgatunk a környéken. Ezenkívül jelenetekkel készülünk az Ötösfogatra és a többi helyi alkalmi rendezvényre.

2015-ben a Németh László Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Szerbhorváth György:

Hírcsinálók (50')

Komédia

Szereplők:

- Igazgató – Báló József
- Szervező – Dujmovity Eleonóra
- Újságíró – Ölvegyi Róbert
- Rendező – Kovács András
- Jean Paul – Nemoda Norbert
- Amalie – Litvai Karolina
- Juli – Bagi Brigitta
- Piri – Grécs Adrianna
- Sárközy – Brki
- Adrián
- Testőr 1. – Litvai János
- Testőr 2. – Knézi Andor
- Rikkancs – Knézi Andor

A rendező munkatársai:

Súgó: Holpert Csilla

Rendező: Litvai Karolina

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

2002 – Molière *Dandin György, avagy a megcsúfolt férj* vígjátékáért a zsűri különdíjában részesült a csapat. Rendező: Ripli Littvay Katica.

2003 – Heltai Jenő *Naf-talin c.* bohózatában a férfi mellékszereplő díját Búnös Sándor vihette haza. Rendező: Ripli Littvay Katica.

„Egy mokkáskanállal többet lehet még beletenni”

A szabadkai Fabula Rasa Színhátszó Grund előadásának zsűrizéséről

Öröm és bánat is érte a zsűrit a Fabula Rasa előadásán. **Solténszky Tibor** elmondta, hogy külön örömmel látta a színpadon (kb. 18-an szerepeltek az előadásban), hiszen jó energiákat közvetít a csapat. A bánat része pedig az volt, hogy nyolcvanvalahány percen keresztül arról próbálták meggyőzni a közönséget, hogy ők nem is fiatalok, és nincsenek is tele életkedvvel és -energiával. A szomorúság másik oka: hiányzik az a fajta zizegés az előadásból, ami a kamasznak a sajátja. Különösen, ha arról van szó, hogy az övé lesz-e az a pasi vagy csaj. Mert valójában ilyen egyszerű sztoriról van szó: beleszól a szerelembe az élet, a világ,

de a végén a meseíró egymás mellé sodorja azokat, akik egymáshoz valók. Ez nem is biztos, hogy a sors kezének köszönhető, hanem inkább a nézői elvárásnak. Azért megyünk színházba, hogy azt az igazságot lássuk, hogy akik szeretik egymást, mindenáron egymásra találnak. Azért hat ez furcsán, mert ez a sztereotípiát a valóságban nincs is így.

Ez a történet egy ravasz meseíró története, mivel csak látszólag mese: mesei keretben egészen komoly filozófiai kérdéseket vet fel a természet furcsa összefüggéseiről. Pl. hogy milyen furcsa dolgokat álmodunk, és hogy az az álom mennyire lehet igaz: vajon egy számár pl. szerethető-e?

Shakespeare története nagyon adja magát abban az esetben, ha rendelkezésünkre áll egy rakás fiatal, akik megtölthetik a saját életükkel. Ehelyett ebben az előadásban az történik, hogy a színjátszók megtanultak egy csomó szöveget, színpadi beállítást, koreográfiát. Mindezt végigcsinálják rengeteg melóval, hogy meggyőzzék önmagukat, a partnert és a közönséget is arról, hogy a játszónak ott a helye a színpadon.

Soly kiemelte, hogy látszik a darabon, hogy sokat agyaltak rajta, főként azon, hogy mit lehet kezdeni a helyszínnel, ezzel a furcsa shakespeare-i erdővel. Shakespeare nagyon szerette az erdőhasonlatot, amiben el lehet veszni: ez az európai reneszánsz kedvelt metaforája volt. Valamilyen szinten még ma is él e hozzáállás, hiszen szoktuk használni, hogy bementem az erdőbe arra, ha valamit elrontunk.

Soly kiemelte, hogy több életet szeretett volna látni a darabban, többet azokból az emberekből, akik fenn játszottak a színpadon, többet abból, amilyenek ők valójában. Sokkal több valóságosságot bírna el a néző ebben az előadásban, és kevesebb színházat. Ekkor lenne

meggyőzve arról, hogy ez valóban egy jó meló volt. Így csak arról győzték meg, hogy ez egy nagy meló volt. Természetesen azért mindenkinek voltak jó pillanatai. A Tomport megformáló Nyári Ákosból néha elég lett volna kicsit kevesebb is, mert sokszor előfordult az, hogy rá szegeződtek a tekintetek, és minden figyelmet elvont a többiekéről, amikor színpadra lépett. Ez nem feltétlen baj, hiszen nála viszont voltak energiák, melyek legalább átjöttek. Ralbovszki Csaba, a darab egyik rendezője hozzátette, hogy ez vezetői hiba, mert ő is sokszor szeret több lenni annál, mint ami lehet. Solténszky viszont ebben csak megerősítette: nem baj az, ha sok az energia, csak akkor mindenki adjon bele annyit, amennyi a csövön kifér, hiszen ez mozgatja a színházat.

Soly különösen szereti, ha egy darabot ez a korosztály ürügyként használ arra, hogy valamit mondjon a világról magáról, és arról, hogy mit tudunk önmagunkról, a felnőttek világáról. Ez a darab erre is jó lenne, hiszen bővelkedik mindenféle hatalmasságokban és

felnőttekben is: ezeket is lehetne karikírozni, nem csak a szegény mesterembereket. Soly az értékelése végén azt kívánta a diákoknak, hogy találkozzanak még ezzel a darabbal életük során, és győződjenek meg róla, hogy ez a szöveg egy baromi jó kitaláció arra, hogy mindenféle energiákat felszabadítson.

Táborosi Margaréta először látta a darabot, de egyértelműen észrevette, hogy vagy régen volt játszva, vagy nem volt bepróbálva előtte. Mindkettőben igaza volt. Hétvégén nem volt alkalmuk próbálni, így mielőtt indultak volna, akkor sikerült egy rövidke próbát összehozni. Az előadásban játszó Grgity Nikoletta például a Találkozóra jövet ugrott be az egyik szereplő helyére. Az előadást tavaly készítették, és mindössze három-négyszer játszották a bemutató óta. Az új előadás viszont még nincs kész. Maró is kiemelte, hogy az egyetlen, aki hozta a formáját, az Tompor volt, a többiekől viszont csak foszlányokat látott.

Nagy hibája az előadásnak, hogy nagyon halk volt. A 80%-át nem lehetett hallani a szövegnek főleg akkor, amikor a színészek hátul játszottak. A néző ilyenkor csak a vizualításra tud hagyatkozni és esetleg arra, hogy ismeri a darabot. Ezért fontos az, hogy ha vendégszereplőre megy a csapat, akkor a termet fel kell térképezni. Ki kell próbálni, hogy meddig terjed a hang, meddig érhető, hol kell erősebben megnyomni a hangerőt. Ebben az esetben nemcsak a zsűri nem hallotta őket, hanem a helyi nézők sem, pont ezért csodálták inkább a kosztümöket.

Ralbovszki Csaba megosztotta a kulisszatitkokat a zsűrivel: néhány technikai dolgot nem tud minden vendégszereplő alkalmával megvalósítani a csapat. Ilyen

például az, hogy az előadásban szereplő fák nem kellett volna, hogy kilógjanak, amikor fel voltak húzva. De mivel az azt tartó rendszert nem tudták elhozni, így arra kellett hagyatkozniuk, ami volt helyben. Maró humorosan megjegyezte, hogy ismét erdőirtókkal van dolga Kupuszinának, mivel előző nap a Mara Amatőr Színház is levágott egy ágat az egyik fáról. Ralbovszki kimentette magát: a keletiből erdőben az akácot gaznak minősítik, így nincs akadálya, hogy pusztítsák.

Maró megdicsérte az előadásban megjelenő egyszerű mozgáselemeket, ami néha költészetté vált. Néha viszont voltak olyan balettféle elemek, melyekkel nem tudtak megbirkózni a gyerekek. A koreográfiákon felül a zene volt még nagyon érdekes elem. A zeneválogatás jelenetekre, karakterekre volt bontva: mindegyik jelenetnek, pl. a tündéréknek, a kőfejtőknek stb. megvolt a maga zenéje. Mindegyik illett a saját részéhez, viszont ha egyszerre hallgatnánk meg ezt a zenei anyagot, akkor kaotikusnak tűnne. De ez a fajta kaotikusság ilyen formán elfogadhatóvá vált, mert fiatalos.

Az előadás egyik poénja, váratlan momentuma az volt, amikor a végén beböngött Ralbovszki Csaba a fény- és hangpult mögül. Ralbovszki elmondta, hogy a premieren kiderült, hogy ez a track hiányzik, így Zalánal együtt beüvöltötték. És ez azóta így maradt.

Brestyánszki Boros Rozália ismételtelen nem először látta ezt az előadást: a bemutatóhoz volt szerencséje. Kiemelte, hogy nagyon sok erő van a csapatban, és erre az ősosztóni erőre rá van húzva egy Shakespeare, amittől mintha a grund megilletődött volna.

A shakespeare-i költészet alkalmanként nagyon vad, pajzán, szemtelen, disznó, ugyanakkor néha felemelő is tud lenni. Ezzel merni kell játszani, merni kell rakoncátlannak lenni.

Rozi kihangsúlyozta, hogy Verebes Andit pár nappal ezelőtt a *Prométheusz light*-ban életében először hallotta üvölni. Ezt a bátorságot, amit ott előhozott, azt ebben az előadásban gyorsan vissza is szívtá. Megerősítést nyert ugyanakkor Maró kijelentése is, mi-

szert nagyon halkak a diákok, és nagyon kellemetlen tud lenni az, ha a nézőnek állandóan hegyeznie kell a fülét arra, amit mond a szereplő, így pedig elveszítik a néző figyelmét. Ez tiszta technika kérdése. A cél az, hogy megértse a néző, amit beszélnek a színpadon. Ezt persze aztán alá kell támasztani belsővel, szenvedéllyel, szemtelenséggel, de ha nem megy át az sem, amit mondani akarnak, akkor valóban csak a ruhákra fognak figyelni, és az előadás lényege senkiben nem fog megmaradni. A Titániát játszó Imamović Inesz volt az, akit végig érteni lehetett. A fiúkat is jobban lehetett érteni, mint a lányokat.

A fények sem voltak a legjobban megoldva: értjük a misztikumot, a sejtelmességet, de egy idő után fárasztó tud lenni, ha állandóan mereszteni kell egyrészt a szemünket, másrészt a fülünket. Arra, hogy nagyon hátul játszottak, és sok olyan szöveges rész volt, amit hátrafelé mondtak a színészek, van megoldás. Meg kell tanulni annak a technikáját, hogy hogyan forduljon úgy a színész, hogy habár háttal van, a hang mégis előre menjen. Egy hangerőn beszél a színész, ha elől van, egy másik hangerőn, ha megfordul, mert akkor már erősíteni kell a hangon, és még három lapáttal rá kell dobni, ha a színpad seggében kell játszani. A hangerőn kívül nagyon fontos az artikuláció is.

Nem szabad megengedni önmagunknak azt, hogy a színpadtól begörccsöljünk. Pukk szerepe például nagyon sok lehetőséget kínál, még több szenvedélyt, Rozi szerint „egy mokkaáskanállal többet lehet még beletenni”.

Kiss Anita

„Minden szar mögött van egy szikrányi szív!”

Az Adai Színtársulat előadásának zsűrizéséről

Solténszky Tibor mint rangidős, magára vállalta az első szót az értékelésnél. A darab etüdökből áll, melyek irgalmatlanul dühösek, keserűek, gúnyosak és nevettezők voltak egyszerre vagy egymás után. Soly azt érezte az előadás közben, hogy nagyon szeretne volna azt, ha egy kis levegő is bejut ebbe a világba: hogy rácsodálkozhasson, elérzékenyülhessen, nevéssen vagy valami történjen vele. Itt viszont csak képeskönyvet kapott a

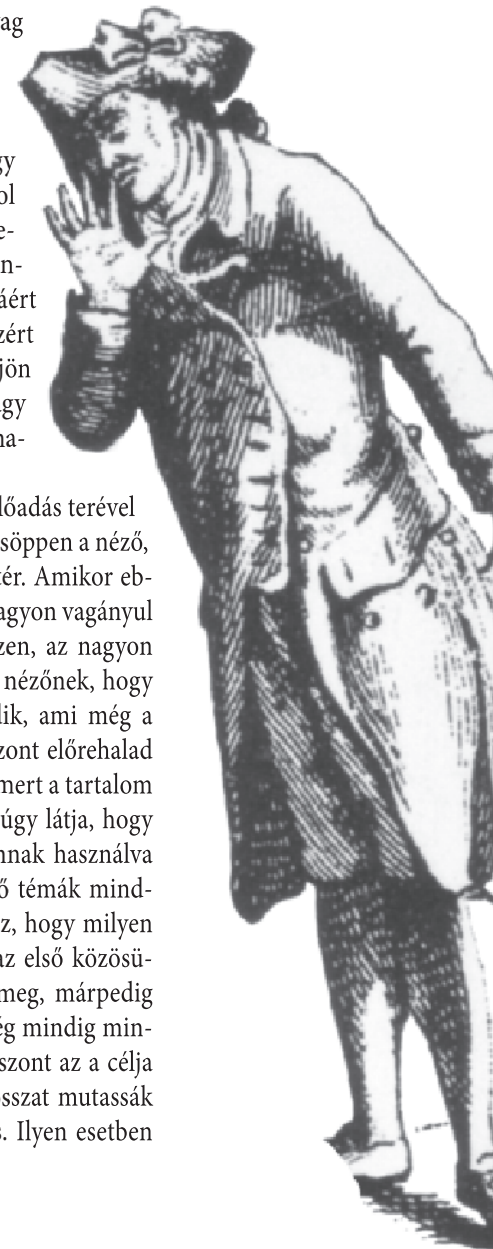
közönség. Ráadásul a szülők és a gyerekeik képébe tolták, hogy ők tehetnek róla, hogy ilyenek. Vajon ezzel le van tudva a dolog? – tette fel Solténszky a kérdést és hozzátette, hogy kénytelen fekete-fehéren fogalmazni, mert a társulat is ezt tette. Azért nem jó mindez, amit csinált a csapat, mert az nem párbeszédalkalom, hogy kiállunk és azt mondjuk, hogy „hülye nézők, hülye szülők, menjetek a francba”. Valamivel bonyolultabban kellene fogalmazni akkor is, ha nektek ez a véleményetek. Be kell csomagolni a dühöt, az elkeseredettséget, szomorúságot, színházban különösen.

Az látszott az előadáson, hogy az adaiak próbálnak színházzal foglalkozni. Olyan volt egy kicsit a produkciójuk, mint egy stílusgyakorlat, ahol van egy csapat, aki punkként viselkedik, és szétüvölti a világot. Tanulásnak jó: kipróbálhatják benne önmagukat és egy kicsit a közönséget is próbálghatják, amit mindenképpen kell még akkor is, ha a nézőben némi rossz érzést vált ki. A néző majd kimondja azokat az érzéseket, amik érték az előadás alatt, és az már valódi dialógushelyzet lesz (amennyiben lesz a nézőnek ilyen lehetősége).

Nagyon hiányzik ezen a stíluson belül is a személyesség. Nem érezni, hogy átélten formálják meg a szerepeket, csak felmutatnak viselkedésformákat, és ezáltal a dolog színészilag is általános marad. Ez akkor derül ki, amikor a közönségnek valamilyen érzelmi állapotot kellene felmutatni, pl. nevetni kellene neki, de nem jön össze. Ahhoz nagy ravaszknak kell lenni, hogy ilyen Cartoon Network-ös, rajzfilmes, végtelenül leegyszerűsített stílusban ezek a dolgok meg tudjanak szólalni, ráadásul úgy, hogy el is higgyük azt, hogy a nézőre van hatása. Solynak az az érzése, hogy ez az anyag nem teszi lehetővé a személyességet. Viszont azt el lehetne képzelni, hogy ez egy ifjúsági találkozó, ahol ez egy vitadélután bevezetője. Sokféle színház van. Az önmagáért való színház, ami azért van, hogy a néző jöjjön és megrendüljön vagy

kacagjon, ennél bonyolultabb fogalmazásmódot igényel.

Táborosi Margaréta a zsűrizést az előadás terével kezdte. A boxmeccs terébe rögtön beleszökken a néző, ahogy belép a terembe: ez egy biztató tér. Amikor ebben a térben megjelennek a színészek nagyon vagányul kitalált jelmezekben és nagyon merészen, az nagyon bizalomgerjesztő és olyan érzése lesz a nézőnek, hogy itt most egy olyan friss dolog kezdődik, ami még a színpad deszkáit is felszedi. Ahogy viszont előrehalad a darab, ez a forma nem kap tartalmat, mert a tartalom megmarad csupán vázszerűnek. Maró úgy látja, hogy ebben a darabban csak eszközként vannak használva a színjátékosok. Az előadásban megjelenő témák mindegyikénél csak a rosszat mutatják be: az, hogy milyen volt az első menstruáció, milyen volt az első közösülés csak negatív szempontból jelenik meg, márpedig bármennyire rossz is ez a mai világ, még mindig mindennek van jó és rossz oldala is. Ha viszont az a célja az alkotóknak, hogy valóban csak a rosszat mutassák meg, akkor ez, amit felmutattak, kevés. Ilyen esetben

tudni kell a nézőnek azt, hogy miért kapja mindezt: azért, hogy elgondolkodjon? Gondolkodni viszont nem tudunk az általános sorsokon, hanem csak a személyesen keresztül jut át valami tanulság. Történeteken keresztül vagyunk képesek azonosulni.

A valódi mondanivalót tulajdonképpen Koncz Zsuzsa dala hozta magával az előadásban. Viszont a dal is és az előadás is csak egy skicc marad a néző számára. Ez viszont semmiképpen sem a színészek hibája: Maró kiemelte, hogy ők nagyon is tisztességesen megcsinálták azt, amit a rendező rájuk szabott. A lányok és fiúk is nagyon szépen együtt dolgoznak, pontosan, és ez sok gyakorlásról és nagy egymásra figyelésről árulkodik. Nagyon szépen kivitelezik a jeleneteket, tehát amit a rendező kért, pontosan megcsinálták.

Maró kérdez: „Ti, amikor lejöttök a színpadról, úgy érzitek, hogy ezzel azonosulni tudtok? Hogy ti most valami olyat mutattatok fel, amivel kifejezhetétek magatokat? Mert ez a fontos, azért megyünk fel a színpadra, hogy valamit adjunk, valamit kifejezzünk. Ez tényleg egy plakát, amit ti mutattok.” Érkezik a válasz is Csuvik Viktortól: „A durva jelenetekkel azonosulni nem tudok, és vállalni azt, hogy ezek mi vagyunk, de meg kell mutatni, hogy van egy ilyen oldal, és utána megmutatjuk, hogy mi nem ezt szeretnénk, hanem inkább azt, ha szebb lenne mindaz, amit bemutattunk. Az embereknek erről beszélni kellene.” Majd Virág Pétertől is: „Az egyetlen, amivel nem tudok azonosulni az a nihil, az élni nem akarás, a teljesen negatív szemlélet.” Mészáros Zita kiemelte, hogy a vécés jelenetet többször látta már szórakozóhelyeken. Való igaz, hogy mindennek csak a negatív oldalát mutatták be – mondta Zita –, de ezeket át tudja élni, mert látja a környezetében. Pozsgai Zsófia kifejtette, hogy a rendező pl. azt kérte, hogy mutassák meg azt, hogy mit látnak hétfőgén: játsszák el azt, hogy mások milyenek, amikor részeges és közben mondják azt, amit hallani szoktak olyankor. Azok a szülők, akik megnézték az előadást, sokszor megbotránkoztak azon, hogy ez tényleg így működik hétfőgént?

Maró és Soly is egyetértettek abban, hogy ezt a darabot úgy lenne érdemes játszani, hogy elvinni középiskolákba, majd az előadás után egy pedagógus és/vagy egy drámatanár kíséretében megbeszélni azokat a problémákat, melyeket felvet az előadás. Ilyen formában tökéletes lenne ez az előadás.

Maró azt is észrevette, hogy egyszer tájszólásban egyszer pedig köznyelven beszélnek a fiatalok az előadásban. Zsóka elmondta, hogy ezt a rendező kérte: tehát, amikor a két lány veszekszik, akkor az tényleg legyen olyan nyelvezetileg is, mint amikor két lány vitázik. Amikor viszont kibeszélnék a nézőhöz, akkor maradjon meg a köznyelv.

Maró az értékelését azzal zárta, hogy semmiképpen sem szeretné azt, ha csak negatív kritikát vinnének haza az alkotók. A befektetett munka, a koncentráció, a figyelem és fegyelem nagyon érződik a csapaton, és ez fontos. Színházként ez a darab necces. Ezért kellene megtalálni azt a kifutási formát, ami megfelelő lenne ennek a produkciónak.

Brestyánszki Boros Rozália azzal kezdte a mondanóját, hogy azonosulni nem ugyanazt jelenti, mint az, hogy valaminek a tanúja lenni. Egy dolog látni, és egy másik dolog személyesen megélni valamit. Ha csak látjuk azt, hogy milyen a világ, az még nem jelenti azt, hogy azonosulni is tudunk vele. Ebben az előadásban

is csak akkor van azonosulás, ha azzal a figurával, akit alakítasz vagy az előadás gondolatiságával azonosulsz. Ennek az előadásnak a gondolatiságát pedig nem adja meg a falsul elénekelt *Ha én rózsá volnék...* Ennek a dalnak nagyon pontosan és szívszaggatóan kellene hangoznia ahhoz, hogy ellenpontosni tudja az egész előadás szennyét. „Ha szembe állsz a nézővel és hiszel abban, amit mutatsz és csinálsz, akkor döföd át a szemmeddel, így őneki kell elfordítani rólad a tekintetét, mert neki kell elszégyellnie magát. Ha te nem nézel a szemébe, akkor nem látja benned a hitet” – jegyezte meg Rozi. Az előadás címe nem lehet az kijelentve, hogy *Ilyenek vagyunk mi*, ha közben nem vagytok ilyenek. A nézőnek meg kell adni a lehetőséget, hogy azonosulni tudjon valakivel, ha ezt nem engedik meg neki, akkor eltaszítja az előadást, csak képként nézi, nem fogja magát elszégyellni, márpedig az előadás célja ez lenne. Rozi elmondta, hogy neki is van két 22 éves lánya, és sejtje, hogy hogyan és miben élnek, tehát ez az előadás neki is szólt volna, ha megengedte volna az indetifikációt. Tesz rá ugyan egy kísérletet a dal, de az sem éri el a célt.

„Minden szar mögött van egy szikrányi szív!” – jelentette ki Rozi. Minden szívatás, minden rossz mögött van valami bánat, amit meg kell mutatni. A világ attól nem fog megváltozni, hogy mindent szarnak mutatunk meg, de attól igen, ha önmagunkban is meglátjuk ezt, és meglátjuk azt is, ami bennünk szép és jó.

Minden előadás akkor lesz jó, még ha erősen formabontó is, mint amilyen ez az előadás is, ha egymást

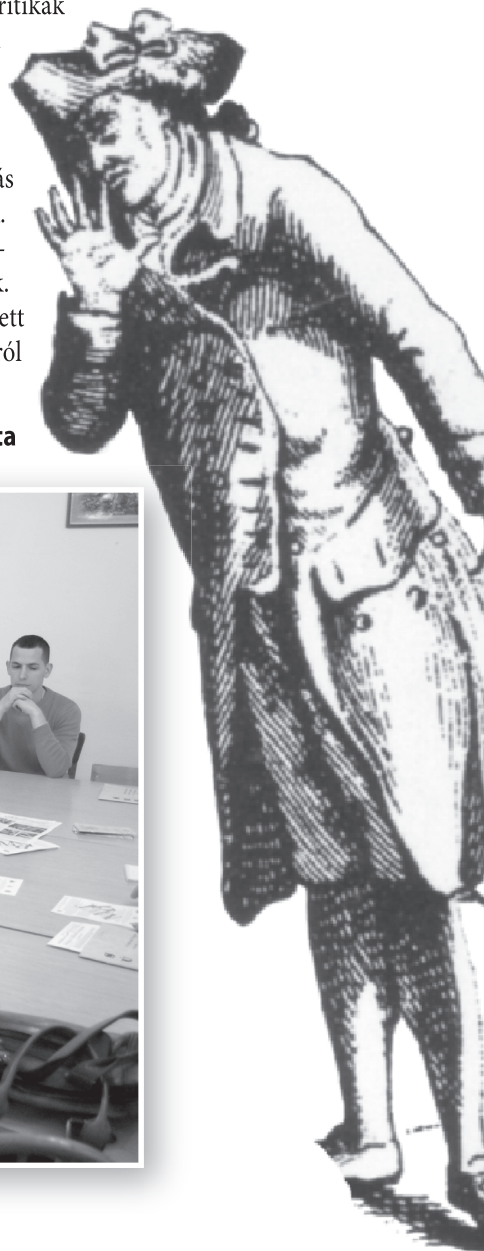

segíti a forma és a tartalom. Itt viszont elurulta a forma a tartalmat és a szándékot. Ebből formai krikszkrak-szok, furcsálkodások jöttek létre. Voltak szerencsés találkozások, pl. a lányoknak a kétszer játszott köre, de általában a provokáció inkább a formával akart megtörténni.

Rozi azt is kiemelte, hogy ezek a kritikák a rendezőnek szólnak, és marhára bírja azt a szemtelenséget és azt a bátorságot, amivel nekiállnak a világnak, és hogy nem rózsaszín ködbe csomagolva próbálnak erről beszélni, mert az is túlzás lenne, de ez is az, amit ők most csináltak. A provokatív attitűdöt viszont mindenféleképp érdemes megtartania a csapatnak.

Az viszont tény, hogy miután vége lett az előadásnak, a helyiek erről az előadásról beszélgettek legtöbbit.

Kiss Anita

Holnap a Találkozó színpadán

Kétszáz perc bohózat szerdán!

Holnap a magyarcsernyei Rügyfakadást láthatjuk színpadon a Paprikáscsirke c. darabbal. Őket a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja követi. 200 perc tömény színházat kapunk szerdán. 200 perc az életből, mely örömet okoz a nézőnek és a játészónak egyaránt. Mindkét csapat vegyes: egyaránt áll fiatalokból, középkorúakból és idősebbekből: lám, van olyan helyzet, amikor a generációk igenis megférnek egymás mellett.

Április 15., szerda, 16.00 óra, színházterem

A MAGYARCSERNYEI RÜGYFAKADÁS BEMUTATJA:

Szántó Armand, Szécsén Mihály:

Paprikáscsirke (60')

Bohózat

Szereplők:

- Julis, szobalány: Bóbán Edit
- Guszti, szobainas: Zuberec Miroslav
- Valéria, Helén mamája: Sári Mária
- Helén, a gyártulajdonos felesége: Szalkai Veronika
- Forgács, gyártulajdonos: Burai Tibor
- Kenedi, amerikai gyáros: Gászó Zoltán
- Lilian a lánya: Gyermán Gabriella
- Dr. Kovács, orvos: Szomorú Attila

A rendező munkatársai:

Technikai munkatárs és zene: Juhász

László

Súgó: Zsáki Gyöngyi

Rendező: Sári József

Az előadásról: Forgács Frigyes vállalkozó és családja dús gazdag vacsoravendégeket vár New Yorkból. Egy kiváló magyar ötlet megvalósításához tőkéstárs kell és egy pompás vacsora, amely nagy reményekre jogosít fel. Ám a „drága” anyós, aki mindenhez ért, azt is tudja, hogy 13-an ülni az asztalhoz – nem szerencsés. Így lesz Forgácséknál vacsoravendég a saját inasuk és szobalányuk is...

Április 15., szerda, 19.00 óra, színházterem

A TÓBAI PETŐFI SÁNDOR SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT BEMUTATJA:

Bencsik Imre:

Kölcsönlakás (80')

Bohózat

Szereplők:

- Dobos Géza: Baka András
- Dobosné Judit: Palatinus Melinda
- Csatai Dezső: Szántó Tivadar
- Csatainé Vali: Kuruc Amanda
- Vidra Lajos: Kiss Zoltán
- Vidráné Magda: Sirovica Erzsébet
- Attila: Nagy Andor
- Attila felesége: Nagy Márta
- Dr. Rátai: Palatinus Nándor

A rendező munkatársai:

Jelmeztervező: Lackó Farkas Erzsébet

Diszlettervező: Baka András

Súgó: Hanyic Csordás Izabella

Technikai munkatársak: Csapó Dániel és Stojkov Mica

Rendező: Tóth János

Az előadásról: Fordulatokban és humorban gazdag estét tölthetnek velünk mindazok, akik megtisztelnek bennünket, és eljönnek előadásunkra. Igyekeztünk ismét olyan darabot választani, amelyik igazi kikapcsolódást jelent. Mi történik akkor, ha egy nős ember a szeretőjével kölcsönkéri a legkedvesebb munkatársa lakását? S ezzel egy időben ennek a csalfa embernek a felesége is kölcsönkéri a szeretőjével ugyanazt a lakást, csak éppen a legkedvesebb munkatárs feleségétől? Mindeközben megjelenik a fűtészszelő, hogy megjavítsa az elromlott radiátort. Akinek a felesége szintén félrelépett, de szeretné magát visszasírni ehhez a gyönyörű szép emberhez. A problémák megoldásához egy furfangos ügyvédnek is lesz egy-két szava. Ígérjük, Bácskerteszen mindenre fény derül, és segítünk kibogozni minden szálal!

Megjelent:

Magyar Szó, 1998., február 11., szerda

Műkedvelő színhátszónk rajtra készen

**Véglegesítették a Vajdasági Magyar Amatőr
Színhátszók III. Találkozójára benevezett társulatok,
művelődési egyesületek listáját**

Tavalyelőtt Csantavéren, tavaly a bánási Kisoroszon tartották meg a vajdasági magyar amatőr színhátszók találkozóját. Csantavéren tömeges volt

mozgott, a szemlék a jelenlegi amatőr színhátszás hí keresztszűkét adták. Valamennyi amatőr társulatunk rendkívül nehéz körülmények között dol-

A fellépő művelődési egyesületek

A Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók III. Találkozójára benevezettek: Thurzó Lajos Közművelődési Központ (Zenta): Jean-Paul Sartre: *A legyek, szatúra; Arany János Magyar Művelődési Egyesület (Szenttamás): Marc Camoletti: Anna csak egy van, vígjáték; Egység Művelődési Egyesület (Kikinda): Alfonso Paso: *Veled is megtörténhet, szatúra; Népkör Művelődési Egyesület (Kula): Tóth Miklós: Az anyós visszatér (Téboly), vígjáték; Petőfi Sándor Művelődési Egyesület (Zombor): Dunai Ferenc: A nadrág, vígjáték; Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület (Teme-rin): Beolco: *Csapodár madárka (Ruzante), vásári komédia; Mendicus Művelődési Egyesület (Csantavér): Vörösmarty Mihály: Csongor és Tünde, drámai költemény; Népkör Művelődési Központ (Szabadka): Aldo Benedetti: *Huszonnégy szál piros róza, vígjáték; Ludas Matyi Művelődési Egyesület (Šupljak): Szigligeti Ede: *Lili-omfi, vígjáték; Testvériség-egység Művelődési Egyesület (Kisoros): Edmond Mo-ritz: *Fatányér, dráma; Kultúrkör (Bácsföldvár): Fehér Mihály: *Nászutasok, vígjáték; Petőfi Sándor Művelődési Egyesület (Muzslya): Nóti Károly: *Nyitott ablak, bohózat; Petőfi Sándor Művelődési Egyesület (Bezdan): Fodor László: *Szeretek egy színésznőt, zenés vígjáték; Feketicsi Művelődési Egyesület (Feketics): *Tömörkény István: *Barlanglakók, színháték; Petőfi Sándor Művelődési Egyesület (Pancsova): Orbók Attila: *Fiacskám, színháték; József Attila Művelődési Egyesület (Szilágyi): Balázs László: *Szeretni szép, szeretni jó, zenés vígjáték; Magyar Kultúrkör (Tisza-szentmiklós): Kellér Dezső: *Környezetanulmány, vígjáték; József Attila Művelődési Egyesület (Torontálvásárhely): *Vadvirág (ismeretlen szerző); Petőfi Sándor Művelődési Egyesület (Kupuszina): Szirmai Albert: *Mágnás Miska, operett és Grünwald-Stein: *Huncut a lány, zenés vígjáték.*****************

a részvétel, majdnem harminc együttes vetélkedett a díjakért – üres teremben. Berta Ferencék azonban tavaly kiválóan szervezték meg a fesztivált. Estéknél több mint háromszáz lelkes néző tapsolt a fellépőknek. Igaz, a selejtezők során több együttes lemaradt, mert amíg a csantavéri szemlén valamennyi aktív amatőr társulatunk képviseltette magát, addig Kisoroszon már csak nyolc produkciót tekinthettek meg a nézők. A többiek az előselejtezők során „elhullottak”, vagyis a döntőbe a legjobbaknak tartottak léphettek fel.

Újjászűletésre, színvonalasabb munkára ösztökéli-e a versenyrendszer az amatőrök mozgalmát, majd elválnak az évek során. De mindenesetre becsülnünk kell azokat, akik hisznek az általuk választott színházideálban. Mindkét találkozó átlagos színvonalon

gozik, dinár számunkra a községi kasszákból alig jut. Mégis éreznek magukban annyi erőt, tehetséget, hogy minden évben legalább egy előadással színesítsék művelődési életünket.

1998-ban a vártnál kevesebb együttes küldte el a benevezését. Sokan hiányoznak, elsősorban a kanizsaiak, a becseiak és a törökbecseiak. Távolmaradtak a szemléről az ittabéi, a tóbiaiak és a szajániak. De itt vannak az „újoncok”, a šupljakiak, a szilágyiak és mások. A selektor, Faragó Árpád sziművész, az Újvidéki Színház nyugdíjas igazgatója március 15-éig megtekinti a benevezett produkciókat, s több társulatot – a színvonalától függően – a kupuszinaí döntőbe juttat. A szemle március 27-én kezdődik. Díjkiosztó gála április 4-én a kupuszinaí színházteremben lesz.

B. Z.

Levél a nyolcadikból

Kupuszinán már régóta működik az amatőr színjátszók csoportja. Egyre nagyobb sikerekkel. A színészek minden egyes alkalommal elérik a közönségnél a vaspot és az őszinte mosolyt az arcukon.

Nekem lelki megnyugvást jelent a közönségben ülni és teljes figyelemmel követni a darabot. Bár a színészek amatőrök, de bármikor bármilyen szerepet kapnak, jól át tudják adni a közönségnek, úgy, hogy az érthető és élvezhető legyen. A rendező, Molnár József mindig odafigyel a legapróbb részletekre is, hogy a darab tökéletes legyen, és ki tudja hozni belőle a maximumot. A idei munkája a *János vitéz*, premierje pénteken, április 10-én lesz. Nálunk tartják idén a színjátszók találkozóját. Nagy csalódás volt a számomra, mikor megtudtam, hogy a kedvenc színésem, Vörös Endre nem játszik az előadásban. Tudom, hogy a nézők nagy része hiányolni fogja a színpadról.

Az idők során sok szereplő lépett ki a csoportból és sok újjal is bővült. De az én kedvenc színészeim megmaradtak ugyanazok: Vörös Endre, Molnár Oszkár és Dienes Koleszár Valéria. Annyira beleélik magukat a szerepükbe, hogy azt hiszem, egy profi, képzett színészt is felülmúlnának.

Pacal Andrea

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XX. Találkozásának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte
Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor
Lektor: Kaszás Angéla
Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás, Vörös Endre

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

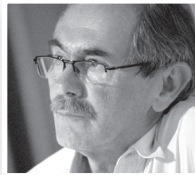
**Brestyánszki
Boros Rozi**

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincérnő, videókiállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi éve alatt csatlakozik az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színészténinget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) ve-

Solténszky Tibor

Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrázisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincsen sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfy Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu*, *Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

zetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színház-szeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és e hely specifikus identitása: a *Tavaszi – hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti

Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Táborosi Margaréta